

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 8 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi praznika Sv. Treh Kraljev izide prihodnji list v četrtek dne 7. januarja 1892.

Francija in Bolgarija.

Važni dogodki v notranji politiki in vedno bolj razvijajoča se sprememba notranjega našega položaja odražali so pozornost našo začasno od razpora, ki je nastal kratko pred Božičnimi prazniki mej malo Bolgarijo in mej mogočno republiko francosko. V prvem hipu napravil je ta razpor precej veliko hrupa, a kakor zdaj vse kaže, razvozlala se bode vsa zadeva mnogo mirneje nego se je to mislilo na prvi pogled.

Da mogotcem, ki danes vladajo v Bolgariji, ni po volji, ako se pred svetom o njih piše resnico, ki jim ni prijetna, to razume vsakdo, komur je znano, da Stambulovu ni preslabo nobeno sredstvo, da se ne ostraši nobenega terorizma, samo da se obdrži na površji. Vsak časnikar pa, ki v kak inozemski list piše resnico o sedanjih bolgarskih odnošajih, je nasprotnik Stambulova.

Tako je bilo tudi s francoskim časnikarjem Chadourneom, katerega je, kakor znano, dala iztirati bolgarska vlada. Stvar sama ob sebi bi ne bila imela tolikega pomena, ker jednake stvari dogajale so se in se dogajajo večkrat tudi v družih državah, ki so vsaj na videz bolj slobodne nego pa je Bolgarija pod sedanjo svojo vlado. Kar je stvari dajalo važnost, bila je odločnost, s katero se je Francija zavzela za svojega rojaka in pritirala stvar tako daleč, da je pretrgala svoje diplomatske zveze z malo Bolgarijo.

Za trenotek pač to ne bode imelo resnih posledic, vendar pa je označilno za premenjeni evropski položaj ter kaže, da Francija glede vzhodnega uprašanja ni več Rusiji nasproti indiferentna, nego da je baš v uprašnji Chadournea hotela manifestovati svoje prijateljstvo proti Rusiji, kar je seveda bilo povoda dovolj za vse nemško časopisje, da je po stari svoji navadi zopet padlo po Franciji ter jo primerjalo z opico, ki za Rusijo hoče vleči kostanj iz ognja.

Bolgarija, katere sedanji na krmilu stoječi možje kažejo nasproti Rusiji tako grdo nevhvaležnost,

izzivala je po istih mogotcih že nekaterekrat prav ostudno svojo največjo dobrotnico, ki je žrtvovala toliko milijonov in toliko svojih sinov za osvobojenje njeno. A Rusija ostala je hladna in mirna, misleča si, da za slehernega pride jedenkrat plačilu dan.

Odkar pa je v Nemčiji odstopil stari Bismarck, kateremu so vse bolgarske homatije bile toliko malo mari, da se je izrazil, da za Nemčijo vsa Bolgarija in nje zapletke niso vredne kostij jednega samega pomeranskega grenadirja, nastal je tudi v Berlinu „novi kurs“ glede iztočne politike in Nemčija jela se je mešati bolj živahno v bolgarske razmere. Morda se ne bomo motili, ako izrečemo, da zadnje postopanje bolgarske vlade proti francoskemu časnikarju je sad te nove nemške politike, ki na tihem ruje v Sofiji proti Rusiji in nje zaveznici Franciji.

Seveda da gospodu Stambulovu ni bilo prijetno, da se naznanja svetu, kako se vrši pravosodje v Bolgariji, ker se je po znanem atentatu, čegar žrtva je bil Belčev, pričelo barbarično proganjanje vseh članov opozicije, ne da bi bila dokazana njih krivda. Nad 700 oseb bilo je v dveh mesecih vrženo v ječe, da se je vršila proti njim „preiskava“. Kako se je vršila ta „preiskava“, kake krutosti so se godile pri tem, to je neustrašeno svetu razkril francoski časnikar Chadourne. Stambulov pa je mislil, da najkrajše konča vso zadevo, če nadležnega oznanjevalca resnice da iztirati iz Bolgarije.

Zanašujoč se na tajno zaslonbo, katero v novjšem času dobiva v Nemčiji, ni se premišljal dolgo in izvelel istinito ta svoj naklep, katerega izvršitev pa je naklonila Bolgariji neprijetne posledice, ker se je Francija odločno potegnila za izgnanega svojega rojaka ter zahtevala zadoščenje.

Nekateri precej vročekrvni politiki trdili so celo, da bode Bolgarija, ako bi Francija in Rusija pritiskali na Turčijo v tej zadevi, proglasila svojo nezavisnost ter tako provzročila kake neprijetne proteste in zapletke. Navajeni smo sicer že nekoliko let na raznovrstna iznenadenja, ki nam dohajajo baš iz male Bolgarske, v kateri je poslednji čas menda torišče za diplomatske poskušnje raznovrstnih evropskih velesil, katere bi tam rade izpodrinile najnaravnejši upliv, to je upliv one države, ki je že toliko storila za Bolgarijo in jej je poleg

tega tudi sorodna po krvi, jeziku in po narodnosti. In ta je Rusija.

Navidezno dosegla je jedna ali druga začasno ta svoj namen, a da bi to bilo trajno, na tem bi pač dvomili, kajti na zadnje zmagal bode vendar le tudi v Bolgariji zdravi razum in dobil prevlado nad terorizmom Stambulovim.

Da je bolgarska vlada zdaj tako brezozirno postopala proti časnikarju francoskemu, torej neposredno žalila državo, ki se priznava prijateljico Rusije, kaže nam, da za zdaj pač tam doli še prevladujejo Rusiji neprijazni elementi. A ta najnovejša samovoljnost bolgarskega diktatorja Stambulova je dokaz, da je stanje tam doli na jugu napeto, kajti na dolgo pač ne bode šlo, da bi mali pritlikavec nekaznovano izzivati smel dva orjaka.

Seveda baš ta pritlikavec dobro ve, da za njim stoje drugi orjaki, da je on le orodje v njihovih rokah, to pa je ravno, kar daje vsej stvari opasno lice. Naj za zdaj stvar izteče kakorkoli hoče, dokler se odnošaji na Balkanu ne spremenijo temeljito, bati se je vedno, da iz male in neznatne zadeve se izcimi na mah velika kriza, katera utegne v resno nevarnost stavljati evropski mir.

Kakor je Rusija vsem dosedanjim izzivanjem nasproti ostala hladna, tako bode gotovo tudi Francija vedela brez skrajnih sredstev si zadobiti zadoščenja. Nastane pa uprašanje, kako dolgo se bode obema zdelo potrebno zatajevati se v toliko, kako dolgo se bode smelo postopati na tak način, kakor je postal običajen pri mogotcih v Sofiji, mislecih, da jim je vse dovoljeno. Kadar jim bode spodletelo, utegne to čutiti vsa Evropa in to je, kar nas naveda z veliko bojaznijo.

Odgovornost za to prevzele bodo one vlasti, katere pod pretvezo, da hote ohraniti le mir, vedno delajo na tihem, a ne pomislijo, da baš iz take tajne delavnosti utegnile bi se roditi danes ali jutri prav resne nevarnosti za mir, katerega vendar vsi tako želimo, katerega smo v istini tako potrebni. Kako dolgo bomo pa še uživali njega dobrote? Kdo bi nam mogel dati gotov odgovor na to bojazljivo uprašanje? — Nikdo!

LISTEK.

Štirje temperamenti.

(Iz humorističnih predavanj Erika Bügh-a. Poslovenil Ž.)

Predavanje za vsakega.

(Konec.)

Strasti pozna le po imenu in če blazni za kako rečjo, je to navadno lov ali opoludansko spanje in pivo. Ker nikakor ne ljubi vojne, ni nikoli na sumu, da bi bil iznašel smodnik; toda gotova resnica je baje, da je iznašel mehke naslonjače in upeljal v navado pri peči koticke in velike pipe iz morske pene.

Mej flegmatiki se nahaja velika množica branjencev, krmarjev, posebno onih, ki točé pivo, svečarjev, starih duhovnikov, Nizozemcev in večji del znane rodbine gospoda Soerense-ja,*) nadalje vse rogate in dolgoube domače živali, želva, polenovka, polž, presrečna ostriga in vsi ostali lupinarji.

Ti mali podatki, koje sem imel čast navesti — deloma iz zapiskov imenitnih fizijognomov in

*) „Gospod Soerense“: priimek Dancev.

fizijologov, deloma iz lastnega opaževanja — bodo, kakor upam, zadostovali, da dobe dobrohotni slušatelji jasen pojem o temperamentih, in če imamo tega, potem lahko delimo ljudi v oddelke. Treba je le iz svojega okna opaževati memoidoče: Oni, ki sedaj hité, sedaj mirno stojé, so sangviniki. Oni, ki odmerjenih, kratkih korakov hite, so koleriki. Oni, ki se le naprej plazijo, so melanholiki, in oni, ki noge za seboj vlečejo, so flegmatiki.

Ravno tako lahko je spoznati pri jezdecih štiri temperamente. Sangvinik dirja vedno v skoku, to je v lovskem skoku. Če konj napačno poskoči, nič ne de; „da le skoči!“ Kolerik jezdi v diru in če je jezen, v karijeri. Melanholikova Rozinanta se premika počasi, korak za korakom, in le pri svečanih in jako redkih priložnostih se nekoliko požuri, in flegmatik jezdi . . . da, istina! — On ne jezdi. On se samo vozi in sicer v vozu najbolj zloznem in nizkem.

Težje je razločevati temperamente pri ženskem spolu, ker so tu navadno zelo spojeni. Če jih prav natanko motrimo, pridemo do sledečega sklepa, ki se sicer menjava s stanom in starostjo.

V otroški dobi so ženske sangvinično-flegmatične, dekleta so sangvinično-sangvinične, soproge

sangvinično-kolerične, udove sangvinično-melanholične in stare device sangvinično-melanholično-kolerične.

Če je pri ženskem spolu temperament čist, spozna se takoj, posebno če se jo zaprosi v zakon. Če je mlada dama sangvinična, odgovori: „Zakaj ne!“ — če je melanholična, si izprosi premisleka, — če je flegmatična, reče snubitelju obrniti se do očeta, — in če je kolerična, odbije ponudbo ali pa mu pade okrog vratu.

Če razširimo opaževanja, vidimo tudi pri neorganskih stvareh temperamentne razlike. Lahko je uvideti, da je trepetlika* s svojimi tresočimi se listi sangvinična, da je jezero grčavi hrast koleričen, vrba žalujka in jelka melanholična in nerodna, debeloglava vrba flegmatična.

Celo pri sočivji se spoznajo temperamenti. Ali zamore zelenikina gomoljica kaj drugega biti, kot kolerik, in je li mogoče kaj bolj flegmatičnega misliti kakor kumara? — Skoro bi rekel; ali je mogoče vzeti kaj v roke in uvideti, kakega temperamenta je dotična stvar? — Španski trstovec je sangviničen, indijski trst flegmatičen in dežnik je rojen melanholik.

Kolerik se spozna nedvojbeno od vseh drugih

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 5. januarja.

Iz Tržaškega mestnega zbora

se čujejo vedno boljše stvari. V zadnji seji razpravljal se je proračun mestnega zbora in se je pri točki o cerkvenih troških oglasil dr. Spadoni. Napadal je škofijski urad, ker je odpravil po želji mestnega zbora slovenske pripovedi, a je zato uvel znova v cerkvi pri sv. Antonu. Gospodine Spadoni kritikoval je tudi prav nesramno slovenske duhovščine v tržaški okolici delovanje ter predlagal, da je zmanjšati mestni donesek v cerkvene zadeve na kolikor najmanj mogoče. Občinski svetovalec don Pacor, gotovo pristen Lahon, zagovarjal je škofijsko naredbo gledé slovenskih propovedij, na kar je začela naročena in plačana druhal na galeriji razsajati. Poslanec in obč. svetovalec Nabergoj protestoval je proti nesramnim trditvam Spadonija, ki je bil rekel, da okoličanski Slovani sovražijo Lahe. Nabergoj je rekel, da ljubijo okoličani svojo narodnost, da pa ne sovražijo nikogar, tudi Italijanov ne. Da bi bili Italijani slovanskim okoličanom le malo pravični, vladala bi lahko najlepša sloga. — Renegat Rasković trdil je, da so agitacijo mej okoličane zanesli tujci, da pa more sovraštvo proti Italijanom vsak čas lahko dokazati. Končno oglasil se je podpredsednik, v Trstu vsemogoči žid Luzzatto in dokazujoč, da žrtvuje mestni zbor tržaški mnogo preveč za cerkvene namene predlagal, naj se dá predlog Spadinijev pravnemu odseku v poročanje, kajti po sodbi Luzzatta bilo bi mesto dolžno dati namesto dosedanjih 31 000 gld. samo 6000 gld. na leto. Mestni zbor je vsprejel ta predlog in najdejati se je torej še huje debate. Pravih nagibov tej najnovejši akciji pač ni treba dolgo iskati, saj je mržnja proti Slovincem sploh, zlasti pa proti slovenski duhovščini vodilno načelo po svoji večini židovsko italijanskega mestnega zbora Tržaškega. Zanimivo je le to, da ti gospodje še vedno niso zadovoljni s škofijsko upravo, makari je tudi ta svoječasnó do skrajnosti razburila slovenske vernike s svojo popustnostjo gledé slovenskih propovedij v stolni cerkvi, katero popustnost hode mestni zbor, kakor svedoči ta debata, slabo poplačal.

Zopet škof Flapp.

Glasilo Tržaških iredentovcev, židovski „Independente“, je sicer par excellence brezversk in framaonsk, sv. očetu in katoliški cerkvi sovražen list, a dr. Janez Flapp ima vendar zanj neko posebno naklonjenost, kajti ta list izve prvi vse, kar ukrene Poreško-Puljski vladika proti svojim dijecezanom slovanske narodnosti. „Independente“ poroča sedaj, da je izdal dr. Janez Flapp zopet okrožnico, v kateri preti s suspenzacija a divinis in odpustom iz službe vsem tistim duhovnikom, kateri se ne menijo za Flappa prvo, proti slovanskim listom in političnemu delovanju duhovnikov naperjeno okrožnico. Ker poznamo dr. Janeza Flappa, škofa Poreško-Puljskega in ker poznamo tudi vrli list „Independente“, nimamo uzoška zmatrati to poročilo za neresnično.

Mladočeška agitacija.

Iz Prage poročajo nekateri listi, da bode mladočeško politično društvo začelo odločno in vstrajno agitacijo za radikalno na državnopravni podlagi stoječo opozicijo vsega naroda češkega. Društvo bode priredilo v drugi polovici meseca januarja shod v Roudnici, na katerem shodu bode govoril tega okraja državni in deželni poslanec dr. Edvard Grégr in razložil program svoj. Javlja se nadalje, da so se tudi češki dijaki dogovorili gledé skupnega agitatoričnega delovanja v tem zmislu. Vse to kaže, da se pripravlja radikalna stranka češka za

odločen boj proti vladi in da skuša pridobiti in pripraviti narod češki za skrajno sredstvo — za pasivno opozicijo.

Vnanje države.

Mir.

Z rusko vlado v ozki zvezi stoječi Bruseljki list „Nord“, pisec o splošnem položaju, sodi, da od l. 1870 ni bil mir še nikdar tako zagotovljen, kakor baš sedaj. Trojna zveza, katere se nihče več ne boji, ima mogočnega protivnika, francosko-ruski dogovor in ker je ta dogovor strogo konservativnega značaja, se za mir ni bati. V orijentu, kjer tiči največja nevarnost za evropski mir, je zdaj položaj še kolikor toliko dober. Glavna ovira velikim akcijam pa je socijalni problem in baš z ozirom na mogoče posledice se boji vsaka država svojo politiko tirati tako daleč, da bi mogla imeti resnih konsekvencij.

Moskovski guverner.

Kakor znano, imenoval je ruski car svojega brata, velikega kneza Sergeja za guvernerja v Moskvi, a sedaj se govori, da bode Sergej zopet ostavil to mesto, in sicer zategadelj, ker je meščanstvo v Moskvi, vajeno patrijarhaličnih razmer, nezadovoljno, ker je guverner uprav nepristopen. Poročajo se različne podrobnosti, gledé katerih ne vemo, so-li resnične ali ne. Velikega kneza Sergeja prednik bil je knez Dolgorukov, pravi pravcati Moskovčan, a Sergejev naslednik utegne postati dosedanji ruski veleposlanik v Berlinu, grof Peter Suvalov, kateri ni več za svoje mesto, ker je kot zastopnik nemško-ruskega prijateljstva kolikor toliko angažovan proti sedanjemu pravcu vnanje politike ruske.

Gladstone

praznoval je o božičnih praznikih svoj 82. rojstni dan. Sedaj se mudi v Biarritz, o njega živem zanimanju za vse, kar se godi, pa svedoči list, ki ga je te dni pisal odličnemu svojemu pristašu o delavskih razmerah angleških. Gladstone pripoznava upravičenost zahteve rudarjev, da naj bode delavnega časa na dan samo 8 ur in zagovarja celo nazor, da je osemurni delavnik splošno uvesti, k čemur bi utegnili delavci jako mnogo pripomoči, samo da so zložni in vstrajni ter da si ob volitvah ne dadó zapeljati po lepih obljubah in sladkih besedah.

Dopisi.

Na izvirniku „Pivke“ v Trnju na dan sv. Tomaža 1891. [Izv. dop.]* Zopet se zaganja v „Slovenca“ znani dopisnik ter mi pobija moj popravek, sklicujoč se na priče. Pa kaj bodo njegove priče, saj je imel tudi tri priče, ki so mu pravile, da sem jaz pisal dopis v „Sl. Narodu“, ki opisuje nedolžni Miklavžev večer. Da, trdilo se je, da sem dopis dne 6. ali 7. decembra na Šempetru v neki gostilni bral. Kričalo se je „imam tri priče!“ Še le ko se je od mnogih drugih prepričal, da jaz 6. in 7. dan decembra niti v Šempetru bil nisem in ko se je pravi dopisnik sam oglasil, da je brez mojega posvetovanja pisal, še le sedaj so priče umolknele.

To so lažniki, ne priče. Vedite gospod nasprotnik, lažnjivih prič je pri nas težko dobiti in če bi se tudi dobile, ne zanašajte se nanje. Do sodnije bi še trdile svojo, a v sodnji, kjer bi se

* Zaradi pomanjkanja prostora odložili smo Vaš dopis misleč, da bode nastal mir. Ker se je pa še potem zopet oglasil Vaš bojeviti nasprotnik — rade volje prijavljamo, če tudi nekoliko zakasnjeno, ta Vaš odgovor.

Op. ured.

jim mej goreči sveči sveto razpelo postavilo ter bi bilo treba tri prste vzdigniti, tam bi bila druga! Poglejte, že sedaj, ko nismo pred sodnijo, so se vam skrhale tri priče, na katere ste se sklicevali, da so me videli v neki gostilni in slišale citati prej omenjeni dopis. Dotičnim pričam ne zamerim, saj je človek človeku podoben. Pač pa zamerim Vam, ki napadate človeka prej, kot se popolnoma prepričate je li kriv ali ne. Kdo dela prepis? Vi, ki brez povoda napadate, ali jaz, ki se le branim. Čemu mi kličete: „Pustite nas v miru!“

To klicati imam le jaz Vam, kot napadeni. Da se vtikam v Bralno društvo, to je moja dolžnost. Ali ne veste, da ne samo kar vejeva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan? Popravek, ki sem ga poslal zoper Vaš napad v „Slovenca“, prebrali in podpisali so z opazko, da prisežejo, sledeči veljaki:

Kozlevčar, uradnik; Judnič, nadučitelj; Delak, krčmar; Korošec, trgovec; Mankoč, trgovec; Domicelj, c. kr. poštar; Česnik, učitelj; Zalaznik, c. kr. poštar; Vrtovec oskrbnik. G. dopisnik, so Vam li kaj znana ta imena? Če hočete, naštejem Vam še trideset družih, ki so pripravljeni moje trditve potrditi s prisego. S tem sem zapisal zadnjo besedo obžalujoč, da je bilo mogoče nedolžni Miklavžev večer tako obdelovati, mene pa v toliki meri žaliti.

Jelenec.

Iz Čikaga, Ill., Severna Amerika, 8. decembra. [Izv. dop.] Da ne bodo naši rojaki v premili stari domovini napačno tolmačili, zakaj je nehal „Amerikanski Slovenec“ izhajati in da ne bodo naročnine še nadalje pošiljali Antonu Murniku, izdajatelju omenjenega lista, se nam zdi neobhodno potrebno, jim natančneje poročiti, kako je vse to prišlo in jih škode varovati. Kakšen „poštenovič“ je omenjeni gospod, bodo častiti čitatelji teh vrstic kmalu ovedeli, kajti hočemo jim podati natančno pojasnilo o značaju njegovem, o kojem smo se deloma osebno prepričali, deloma pa po dobrih poznavalcih njega in z njim mnogo občujočih zanesljivih osebah seznali.

To človeče je prišlo od nekod iz države Minnesote le sem v Čikago, najbrž ker je moralo svojo naselbino ostaviti. Ta naša slutnja ni breztemeljna, ker mož tu sedaj nima nikakoršnega opravila in se boji nazaj na svoj stari dom.

V Čikagu mu je bila na razpolaganje rodoljubnih Slovencev pomoč in se je je tudi pridno posluževal, a jo pozneje zlorabil in jo tudi ošabno zasmehoval, ko vendar dobro vemo, da bi brez nje z izdajo lista niti pričeti ne bil mogel. Da mož nič poštenega ne namerava, smo kmalu uvideli, ali žal, bilo je že prepozno. Mož nima nikakih manir, a tega mu tudi ni toli zameriti, ker nam je znano, da doma na Kranjskem ni bil nič družega ko reven „feldvebelček“ in pisar in se je vrhu tega tu v kaki nemškožidovski prodajalnici „nemški kulturi“ privadil in nemškutarskega duha navzel, kar najbolj priča to, da njega petero dece ne ume do mala nič slovenski, kljubu temu, da ima ženo rodod Slovenko in poleg tega služkinjo, ki družega ko domači slovenski jezik niti ne ume.

■ Dalje v prilogi. ■

po dveh velikih grčah nad ušesi. Navadno ima globoko ležeče oči, naprej štrleče podočnice, zmršene lase in košate obrvi — v obče trdo zavrtnico in pokončen zavrtnik.

On je rojen plemenitaž; če nastopi kot prijatelj svobode, zgodi se to vedno svojemu predstojniku nasproti; vendar spoštuje prosto voljo tudi pri podložnikih, toda le tako dolgo, da lastni ne nasprotuje; ta se mora namreč izpolniti brez ugovora.

Kolerik ima veliko sličnost s parovozom: vedno dere naprej, vedno se mu mudi in vleče množico za seboj, bljuje iskre in dim, lahko eksplodira in drvi vedno v ravni meri naprej; če pa pride iz tira, izgubljen je jednako parovozu.

Ugovora ne trpi in tiranizira ga samo soproga ali pa oskrbnica. Svojo besedo drži kakor španski grand in svojo čast varuje kakor član pruske birokracije svojo uradno uzvišenost. On ne da niti preveč niti premalo, ne samo denarja, ampak tudi batin. Dalje sovraži čaj in zabave pri čaji, pije suha žganja, kolne in hodi na lov.

Predava navadno z visokim glasom. Če je glasben, poje bas in ravna z glasovirom, kakor kovač z nakovalom, Janičarski godbi daje prednost

pred „trilerjem“. — H kolerikom prištevajo vse Turke, Špance in Korzikance; vse bojne peteline, v državni službi tako, kakor one v gozdih in na velikih cestah; vse zdravnike in krvnike, bolniške strežaje in jetničarje, časnikarje in polipe, vse zveri od leva do ježevca; naposled ovue, kozle, purane, pribe, ose, some itd.

Melanholika spoznamo že iz daljave po počasni hoji in povešenem vratu. Ko se približa, zagledamo nos, čegar velikost obilno preseza normalne meje. Tudi njegov obraz je nenavaden; človek bi skoro menil, da ga zobje bole. Rad se ogiblje ljudij in zelo je oprezen. Vsak vinar dene desetkrat iz jedne roke v drugo, predno ga izda, in jednako dolgo preobrača vsako besedo v ustih, predno jo izgovori. Silno je nezaupljiv; če se kdo smeje, meni, da velja njemu; zelo težko mu je kaj povedati, da ne bi zmatral to za „zbadanje“. Vsako reč premisli do dna in ima močno nagnjenje premišljevat Hegelovo modroslovje, razodenje sv. Janeza in perpetuum mobile. Skrajno je previden; v mestu hodi vedno tik zidovja, da bi mu ne padla na glavo kaka nesrečna opeka, in ko gre zvečer spat, zapusti gotovo trikrat postelj, da se prepriča, če je vrata zaklenil.

Če ima denar, sanja vsako noč, da je okraden in če ima ženo, zmatra vsakega memoidočega za njenega skrivnega ljubimca.

In sedaj morda želite praktične uporabe teh teoretičnih opazovanj? — Dobro! Takoj bom imel čast skazati se praktičnega, ker bom imenoval za vsakega izmed teh štirih temperamentov gotovega slušatelja — ali, bolje neslušatelja. Ta slušatelj, ki je ves čas današnjega predavanja šepetal na desno in levo, na spred in nazad — naravno: to je bil sangvinik. Ko sem izgovoril slučajno besedo „krvnik“, ustal je hitro drugi gospod, pogledal pogubonosno na kateder ter zapustil dvorano — nedvojbno: bil je kolerik. Kmalu potem prišel je tretji opazovati sedaj zaprta okna, sedaj obilno množico v zaprti dvorani, sedaj vašega udanega govornika; njegov bojzljivi obraz značeval je hipohondričen strah vsled zračne toplote in dolgotrajnega govora — tihoma se je zmuzal iz sobe, in ni mi treba praviti, da je bil melanholik. Sedaj moramo dobiti še flegmatika! — Tukaj je! — Toda tu neham; ne bi ga namreč rad motil v sladkem spanji, v koje ga je že zdavno zazibal današnji govor.

Skoro bi bili pozabili omeniti, da je ta častita oseba veren katoličan ali prav za prav v pravem pomenu besede terciar; zato je pa tudi tako pošteno končal z izdajo lista. Sicer je početkom obečal, da bo list vsekako leto dnij izhajal, če bi tudi nobene naročnine ne bilo. List se je širil neizmerno hitro, ves narod ga je bil vesel in naročnina je prihajala, ko bi toča bila. Kar se mož nakrat naredi bolnega, seveda je bila to le bolezen za izgovor. Na splošno žalost prestal je „Amerikanski Slovenec“, naša zabava, pouk in nada boljše prihodnosti ameriških Slovencev. Da bi bil mož vsaj jeden tehten izgovor ali uzrok imel, ne bi mu bilo to v narodno pregreho šteti, ali ta ubogi nemškutarček se je izgovarjal, da list ne bi mogel redno iziti, ako bi bil teden dnij odpočil v postelji, ako je bil res bolehen??? Ali temu ni tako, mož ni nameraval nič drugega, ko blagovoljne naročnike, ki so mu za celo leto naprej naročnino uročili, oslepariti, kajti tistim praznim izgovorom mi ne verjamemo, ker le predobro nam je znano, da je imel v uredništvu pomožnega pisatelja, kateri bi mu bil vse naslednje številke sam uredil, kakor mu je poslednje tudi že. Poseben dokaz, da si je lastnik in izdajatelj hotel besago nepoštenim potom nabasati, pa je oglas v zadnji izdaji, v koji omenja, da želi list prodati. To bi še bilo vse prav, ali on je pisarno in tiskarno prestavil na drugo mesto, česar pa v oglašu ni omenil, češ, da zamore še nadalje naročnino prejemati, tisto malenkost črk v vrednosti 150—200 dol. pa prodati, kakor bi se mu poljubilo in jo tiho odriniti. To je Murnik nalašč pozabil v oglašu priobčiti, ni pa pozabil pismonoši omeniti, da naj mu donaša poštnine na novo mesto. To je, kar je izdalo njegovo sleparsko nakano.

Nemoremo drugate, nego da smo povedali golo resnico, ker nam pošteno srce tako veli, da bi se temu možu namreč naročnina več ne pošiljala, kajti utegnil bi si jo pridržati, kakor si jo je že vso preje prejet, če tudi je obečal, da jo bo dotičnikom povrnil, ako bi imel list prestati. Da, potrebuje je, da ga prav predočimo našim rojakom, ker njegove že prezigodaj razglašene slave in zasluge ni v najmanjši meri vreden. Kako pa tudi, vsaj mu je bilo naš trpinčeni narod deveta briga in misel le ta, kako bi ga opeharil.

To je za nas ameriške Slovence neizmerno žalostno, ker smo zaničevani in tlačeni, akopram bi imeli biti deležni državnih pravic ravno tako, kakor vsak drugi večji narod, ker tudi mi smo davkoplačevalci. Nimamo ga tedaj buditelja, ki bi nas v ožjo zvezo združeval in k zavednosti spodbujal. Moglo bi se nam bolje goditi, ali kako, kadar se nam v tako važno nalogo vrine takova spaka, ki ne pokvari samo podjetja, temveč ga uniči kar do cela, ker vsled tega ne bo moč kakemu drugemu rodoljubi vzbuditi zaupnosti pri naših rojakih, ako bi bil tudi največji poštenjak. A bodimo neustrašni in upajmo, da se nam rodi poštenjak, ki si bo omislil list za ameriške Slovence in jih vspodbujal k složnosti in jednosti in jih podučeval in vodil.

Koncem omenjamo tudi ob kratkem, kar se nam tudi potrebno zdi, ker se naši rodoljubi le preradi izseljujejo in pogosto tudi celo taki, ki jim ni posebne sile doma, da naj se raje drže domovine in ne verujejo preveč lažnjivim pismom, ki potujejo v veliki množini preko oceana, ker tu tudi ni nič sijajnega in se vsak preje ali sleje skesa. Ljudstva je tu na izobilje in dnina od dne do dne manjša. Ravno tako je z razstavo. Mnogo jih je, ki se naselijo tu vsled nje, a tu je tako, kakor sploh rado, kadar dobe požrešne in nenasitljive pijavke kakšen tako važen predmet v klešče. Ti derejo ljudstvo, kolikor le morejo, kako pa tudi ne, vsaj imajo delavcev, gladnih delavcev na izobilje, ki so pri volji delati za vsako še tako malo plačilo. Ne dajte se tedaj slepariti in za nos voditi z razstavo, ker s to ni tako kakor je bilo s Pariško ali Dunajsko. Delavec tu nima od nje ničesar drugega, ko obilo dela, še manj dnino ko navadno, poleg tega pa dražje stanovanje in dražjo hrano.

Čikagški Slovenci. (Več podpisov.)

Družba sv. Mohorja.

Slovenskih časnikov navada je, da vsako leto ob času, ko je Mohorska družba razposlala svoje knjige, objavljajo istih ocene, vmes pa večkrat tudi razne želje in nasvete zastran prihodnjega družbinskega delovanja. Zato bi rad tudi jaz to ugodno priložnost porabil, da podam sl. odboru imenovane družbe nekaj kakor mislim dobrih nasvetov v blagohoten preudarek.

1. Pred vsem ne umejem, zakaj se povsem si sorodno berilo, namreč krajši sestavki, cepijo na dve knjigi: „Koledar“ in „Večernice“, ko bi se vendar vsa dotična tvarina — kakor n. pr. pri Matičinem „Letopisu“ — lahko natisnila v „Koledarji“, ki bi zategadelj gotovo ne postal preobširen. Ali mar odbor takó ravna, ker misli, da sestero knjig bolj miče in vleče, kakor petero? No, jaz prisojam tudi preprostemu kmetu toliko razuma, da bo vedel ločiti knjigo od knjižice. Odbor pa bi si tako prihranil po mojih mislih čisto nepotrebne stroške za zavitek, in ob enem mnogim družnikom vsaj deloma one za veznino sedanjih „Večernic“, ne glede na to, da bi bilo gotovo za vsakega uda prikladnejše, ako bi imel jednako berilo združeno v jedni sami knjigi.

2. Gotovo nihče mi ne bode oporekal, ako trdim, da nobeno berilo raznovrstnim družnikom ne ugaja takó, kakor dobre povesti, pravljice, igrokazi, pesni, smešnice, skratka: zabavni spisi. Mnogim izobražencem namreč ni pobožno branje po volji, preprosti ljudje zopet ne kažejo veliko razuma in veselja za suhoparno-podučne spise, t. j. ako istih vsebina ali oblika ni nenavadno zanimiva; nasprotno pa se, kakor že omenjeno, v resnici dobro zabavno ali zabavno-podučno berilo nikomur ne upira. Zategadelj bi se po mojih mislih moral odbor na isto veliko bolj ozirati, kakor se je to doslej godilo. Ono namreč, kar nam „zabavnega“ prinašata „Koledar“ in „Večernice“, ni v nobeni pravi razmeri s prostorom, ki ga zavzemata podučna, oziroma pobožna tvarina. Nasledek temu pa je, da, kakor iz lastne izkušnje vem, so seboj manj omikani udje s knjigami niso tako zadovoljni, kakor bi lahko bili, ko bi znal odbor njihovim potrebam in željam bolje ustrezati. Reklo se mi bode morebiti: kje naj se vzame toliko zabavnega gradiva, ko je vendar znano naše siromaštvo ravno na tem polji? Na to odgovarjam: V tujih slovstvih ga imamo na izbiranje, da ga nam ne more nikdar zmanjkati. Kajti gotovo je boljše, deloma pomagati si s prevodi, kakor pa zaradi pomankanja izvirnega dotičnega blaga bralce utrujati s sicer izvirnimi, a malone zgolj „podučnimi“ in pobožnimi knjigami. Saj ljudstvo ne vpraša po tem, ali so povesti izvirne ali ne; glavna stvar je, da jih je kolikor mogoče veliko in da so v resnici dobre; zanimive. Gotovo ne pretiravam, ako rečem, da ravno po množini in večji ali manjši zanimivosti povestij ter sploh zabavnih spisov sodi ogromna večina udov najbolj vrednost vsakoletnih Mohorskih knjig. — Zategadelj se naadam, da nas bo odbor v prihodnje poleg izvirnega zabavnega berila, nahajajočega se v „Koledarji“, oziroma „Večernicah“, vsako leto še posebej razveselil z izključljivo „zabavno“ knjigo, ki bi obsegala kako obširnejše izvirno ali poslovenjeno pripovedno delo, ali pa prevode krajših inozemskih zabavnih spisov. S tako knjigo bi se družba ljudstvu gotovo čez vse prikupila! — Odgovorilo se mi bode bržčas: Odbor razen sedanjih knjig ne more izdajati še jedno zabavno po vrhu; treba bi bilo torej zaradi iste vsako leto katero drugo izpustiti. Na to jaz: Morebiti bi se dalo vendar-le pri drugih knjigah nekoliko pol pritrgati, ne da bi morala zato katera izmed prvih odpasti; ako pa to ne kaže, potem bi se po mojih mislih nejože in brez posebne škode opustila — jedna pobožna knjiga. Naj me nihče krivo ne ume! Jaz nisem nikakoršen nasprotnik pobožnega berila; temveč sodim, da ravno v tej stroki začelo je družbi že sedaj pohajati primerno gradivo. Dokaz temu, da se je odbor zadnja leta vrgel na — molitvenike, s katerimi pa smo, hvala Bogu, že sedaj za vso mogočo potrebo preskrbljeni. Vendar nimam nič zoper to, ako se tudi z naprej vsakih deset let jedenkrat izdaja kak primerna molitvena knjiga, toda, kakor vse kaže, leto za letom — za prihodnje se nam zopet jeden obeta — nov molitvenik, tega se mora s časom tudi najpobožnejši Mohorjan naveličati! Zategadelj mislim, da bi odslej jedna sama, a nekoliko bolj obširna pobožna knjiga na leto popolnem zadostovala, in da bi odbor izročeni mu denar veliko bolje porabil ter (k večjemu z malimi izjemami) vsem družnikom ustregel, ako bi namestu „knjižnice molitvenikov“ redno izdajal toliko pogrešano „zabavno knjižnico“. Nikogar naj ne straši misel, da bi utegnili družba s to zameno izgubiti količkaj s danjega pobožnega značaja! Saj imamo tudi v tednu šest delavnikov in le jeden Bogu posvečen dan; zakaj bi bila torej podobna razmera glede družbinskih knjig neprimerna ter pobožnemu mišljenju nasprotna ali škodljiva? Verjemite mi, da izrek: „Malo, pa to dobro“ ni nikjer takó na mestu, kakor ravno v našem slučaju, in da boste v prihodnje z zmernostjo na tem polji dosegli večjih uspehov, kakor če bi izdajali ne vem koliko pobožnih knjig na leto, ki bi pa bralcem ne prinašale nič v resnici novega in zanimivega!

3. Kakor je razvidno iz „imenika“, dosegla ali celo presegla je družba v ravnokar minolem letu uzorno število 50.000 udov. Če tudi to ni še najvišji mogoči razvitek, vendar smemo biti zadovoljni, ako si bo mogla v prihodnje za stalno ohraniti vsaj prej omenjeno število družnikov. Ljudje se namreč radi s časom vsega naveličajo razen — denarja, kateri ohrani vedno svojo staro mamljivo moč. Zato mi je prišla v glavo čudna, morebiti pa ne ravno napačna misel: Kaj, ko bi družba poskusila svojim udom obečati ne samo duševnega,

ampak tudi — gmotnega dobička, za slučaj namreč, ako jih sreča zadene. Ako hočete družnike za stalno pri dobri volji ohraniti ter zanimanje ljudstva za družbo kolikor mogoče povišati, tedaj Vam razen onega, kar sem pod točko 2. omenil, res ne vem boljšega priporočati, kakor da združite s knjigami nekakošno — „loterijo“ na korist družnikom. Toda ista bo svoj namen le tedaj popolnem dosegla, ako bo obsegala dokaj lepo število dobitkov in ako bodo vsaj glavni dobitki precej izdatni. Vsega skupaj bi želel jaz v to svrhu nič več in nič manj kot — 500 gld. na leto! — „Kaj, toliko lepega denarja naj se potroši vsako leto za neumno loterijo?“ — Polagoma, gospôda! Iz letošnjega (prav za prav lanskega) „Družbinega oglašnika“ povzamem, da ste ukrenili imenik vseh udov Mohorjeve družbe tudi z naprej ohraniti; to pa po malone soglasnem nasvetu gg. poverjenikov, „ki ravno v imeniku spoznavajo izvrstno sredstvo, da družba takó vztrajno napreduje.“ A koliko stane na leto ta, kakor se je že večkrat poudarjalo, prav za prav nepotrebni in za ude brezkoristni imenik, ki Vam služi le kot nekakošna „vaba“? Ako Vam torej ni žal lepih tisočakov, ki jih izdajate za imenik, tedaj Vam — po pogovoru: „Ako je krava šla, naj še tele gre!“ — tudi ni treba solz točiti za tistih 500 gld., ki bi jih imeli porabiti za „loterijske“ namene; tem manj, ker Vas zagotavljam, da bi po mojem nasvetu osnovana „loterija“ ne imela nič manjše vabilne in mikalne moči, kakor jo ima imenik; to pa ne le za preprosto ljudstvo, kakor isti, ampak tudi za izobražence. Toda naj povem, kakó si mislim celo stvar urejeno! — „Loterija“ naj bi štela toliko srečk ali števil, kolikor šteje družba udov. Več iztisov bi si kdo naročil, več srečk ali števil bi tudi zavzemal. (Številke bi se štele po vrsti, kakor so imena tiskana v „Koledarji.“) Ker je ob konci vsake škofige, dekanije in župnije zabeleženo dotično število udov, tedaj bi tudi ne bilo težavno izračunati, čegavo ime stoji na mestu te ali one izžrebane serije, oziroma številke. Še lažje seveda, ako bi bila vsaj na konci vsake dekanije prstavljen občna tekoča številka. Dobitkov naj bi bilo 50 (najbolje pa, ako bi število istih redno z onim družnikov naraščalo ali padalo, takó da bi na vsakih tisoč udov prišel jeden dobiček!) in sicer: 1 glavni dobiček a 100 gld., 1 gl. dob. a 75 gld., 1 gl. dob. a 50 gld., 2 gl. dob. a 25 gld., nadalje 5 dob. a 15, 5 dob. a 10 in 10 dob. a 5 gld.; potem pa še (25+) 25 dob. v knjigah v vrednosti a 1 gld. (kdor bi namreč zadel kateri izmed 25erih dob, prejel bi ob jednom dobiček v knjigah.) Kakošne pa bi bile te knjige? Vsak dobitnik prejel bi namreč prihodnje leto Mohorske knjige zastoj; ako je dosmrtnik, pa po dva iztisa od vsake knjige; (namestu družega iztisa izbere si tudi lahko izmed starih družbinskih knjig takih v vrednosti jednega gld.) Imena dobitnikov in njim pripadlih dobitkov objavljala bi se redno v „Koledarji“. Že sedaj je menda vsakdo uverjen, da bi tako lepi dobitki silno vlekli in bi se težko kdo radovoljno odpovedal upanju, da ga utegne takošna sreča zadeti. Toda vprašati bi utegnil kdo: kje naj vzame odbor za to „loterijo“ potrebni denar? Ali ga mar naj prihrani na stroške koristnega berila? Na to vprašanje usojam si odgovoriti z nastopnim nasvetom!

4. Da bi bilo nevarno, vsakoletni „imenik“ odpraviti, o tem sem tudi jaz preverjen. S tem pa ne rečem, da bi moral isti ostati povsem neizpremenjen. Ampak jaz mislim, da bi se dal prav lahko za četrti ali tretji del sedanjega obsega skrócić in sicer takó, da bi se krstno ime vsakega uda zaznamovalo samo z začetno črko. (Ženske naj ki se vendar od moških kakorkoli razvidno ločile!) Le kedar bi v jedni in isti fari dva uda imela jednak priimek in njiju krstni imeni jednako začetnico, naj bi se isti natanje, toda še vedno s kraticama zaznamovali, n. pr.: Smeh Jan., Smeh Jož. Istotako dosledno naj bi se posamezni stanovi s kraticami zaznamovali, n. pr.: žpk, kpl. uč.; ali kar bi bilo še bolje: izvzemši bolj gosposke in dostojanstvene naj bi se isti kolikor mogoče opuščali. Takó okrajšan imenik bi gotovo še vedno ustrezal svojemu namenu, a zavzemal bi za kake 2—3 pole manj prostora od sedanjega. Recimo, da se s tem prihrani vsakemu udu le 1 kr., tedaj znaša to pri 50.000 družnikov ravno 50 gld., ki bi se lahko porabili za priporočano „loterijo“. S to poslednjo napravo pa bi se, kakor že omenjeno, ne le zanimanje občinstva za družbo podvojilo (kar bi poslednji razen starih gotovo še veliko novih udov privabilo), ampak od nje bi mnogi in mnogi družniki (ki so vendar sami Slovenci ali vsaj Slovani!) imeli deloma prav izdatno gmotno korist, kar bi nemara tudi nekoliko pripomoglo, da bi ubožni naš narod s časom dospel do večjega blagostanja. Po mojih mislih bi torej dotični denar v nobenem oziru ne bil — „zavržen!“ E. B.

Domače stvari.

— (Imenovanja.) Pravni praktikant gosp. Jožef Possek imenovan je avskultantom za Štajersko, kancelist Pavel Grahovac kancelijskim adjunktom pri okrožnem sodišči v Celji. — Pri pošti imenovana sta oficijala Evgen Parutta v Trstu in Ferdinand Tomazič v Ljubljani kontrolorjema na dosedanjih službenih mestih. — Poročnikom pri

24. brambovskem batalijonu frekventant šole za častniške aspirante g. J. Korošak.

— (Slovensko gledališče.) Jutri v sredo bode se predstavljala znana in priljubljena Zajčeva komična opereta „Mesečnica“. V opereti sodelujejo gospa Gerbičeva, gospici Daneševa in Nigrinova in gospoda Štamcar in Perdan. Pred opereto bode se igrala veseloigra „Popolna žena“. Ker je „Mesečnica“ jako lepa opereta in tudi veseloigra prav dobra, upati je, da bode čitalnična dvorana zopet polna. Gledališki list prijavljamo na drugem mestu.

— (Čitalnica Ljubljanska.) Odbor se je v seji 4. dně t. m., takole konstituiral: Dr. vitez Bleiweis Karol, predsednik; dr. Gregorič Vinko, podpredsednik; Lah Evgen, tajnik in knjižničar; Pirc Karol, blagajnik. Društvo priredi v predpustnem času svojim članom tri zabave, in sicer: v soboto, 16. januarja: društveni večer z malim plesom; v ponedeljek, 1. februarja: Vodnikov ples; v soboto, 20. februarja: društveni večer z malim plesom. Vse natančneje v vabilih, ki se bodo razposlala o svojem času društvnikom.

— (Družbi sv. Cirila in Metoda) je poslala neka družba v Olševku po č. gosp. kuratu Andreju Volcu 3 gld. Pristrčno hvalo izreka za ta dar. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

— („Novice“) nastopile so z novim letom svoj petdeseti tečaj. Prva številka izšla je v pravilni vnanji obliki na lepem papirju tiskana z novimi črkami in z dvema podobama.

— (Brate Sokole) opozarjamo na občni zbor „Sokola“, ki bode danes v čitalničnem steklenem salonu ob 8. uri zvečer.

— (O našem rojaku g. Trtniku) brzojavljaja se nam z Dunaja, da je sijajno uspel pri včeranjem koncertu, ki ga je priredil s svojimi učenci njegov slavniti učitelj Mancio. Gosp. Trtnik pel je veliko in jako težko arijo Hönovo iz Weberjeve opere „Oberon“, katero je po burnem odobravanju in ko je bil opetovano poklican na oder, moral ponoviti.

— (Mestna hranilnica Ljubljanska) izplačuje že od dne 2. januarja 1891 do konca decembra 1892 narasle obresti ulog, in sicer vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne. Obresti, katere ulagatelji ne vzdignejo, smatrajo se za nove uloge, ne da bi treba bilo uložno knjižico produkovati in se obrestujejo od 1. januarja t. l. naprej. Ni tedaj treba ulagateljem šele zahtevati, da se obresti kapitalu pripišejo, stori to temveč hranilnica brez vsacega poziva. — Vsakemu ulagatelju je pa seveda tudi na prosto voljo dano zahtevati, da se narasle obresti tudi v njegovi knjižici upišejo in nam ni treba omeniti, da se to zgodi brezplačno.

— (Sneg.) Sveti trije kralji so na belcih prijahali in nam prinesli prvi izdatni sneg letošnje zime, ki je pobelil mesto in okolico. Ker ga je padlo obilo na suho in zmrzlo zemljo, utegne se vzdržati.

— (Letošnji predpust) traje 55 dni ali 8 tednov. Pepelnica bode 2. marca, velika noč 17. in 18. aprila in binkošti 5. in 6. junija. Nadejati se je, da čeravno smo imeli zelen Božič, ne bomo imeli bele velikonoči, ker pade letos precej pozno.

— („Kmetovalec“) ilustriran gospodarski list s prilogi „Vrtinar“, ima v svoji 24. številki nastopno vsebino: Ob novem letu. — Staja za plemene svinje. — Govor držav. poslanca in člana glavnega odbora c. kr. kmet. družbe g. Fr. Povšeta. — Dobra maža za kopita. — Kako vzrejati žrebeta. — Razne reči. — Vprašanja in odgovori. — Gospodarske novice. — Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe kranjske. — Tržne cene.

— (Zaznanek dně 2. januarja 1892. leta izžrebanih obveznic 4% nega deželnega kranjskega posojila,) kateri glavinski zneski se bodo dně 1. julija 1892. leta v imenski vrednosti izplačali: à 10.000 gld. št. 48; à 5000 gld. št. 51; à 1000 gld. št. 41, 121, 242, 368, 374, 451, 689, 763, 846, 873, 895, 1095, 1147, 1336, 1441, 1665, 1683, 1737, 1823, 1866, 1932, 1973, 2011, 2032, 2084 in 2191; à 100 gld. št. 106, 179, 244, 413, 455, 496, 604, 606, 652, 658, 711, 797, 804, 938, 977, 1030, 1205, 1228, 1386, 1401, 1435, 1448, 1460, 1506, 1522, 1532, 1581, 1596, 1764, 1833, 1888, 1922, 1952, 1982, 2016, 2017, 2035, 2052, 2077, 2093, 2151, 2234, 2244, 2315, 2404, 2417, 2422, 2432, 2450, 2453, 2464, 2560, 2582, 2611, 2612, 2639, 2667,

2748, 2832, 2841, 2842, 2848 in 2888. Navedene obveznice, izžrebane z glavinskimi zneski v imenski vrednosti, bode kranjska deželna blagajnica v Ljubljani izplačevala omenjenega dně, drže se dotičnih veljavnih predpisov. Dalje se še omenja, da se bodo izžrebane obveznice, kakor tudi kuponi 3 mesece pred zapadlim rokom izplačevale proti 4% nieskomptni pristojbini.

— (Mejnarodna panorama) fotografij na steklu razstavila bode samo še štiri serije in sicer danes in jutri avstrijske pokrajine. Razstava sklence se 12. t. m. na kar se opozarjajo posestniki kart v abonementu, da jih pravočasno porabijo, ker se razstava ne bode podaljšala.

— (Prepovedani lovski čas,) po zakonu za Kranjsko z dne 22. avgusta 1889, je zdaj za: jelene samce in damjake samce, divje kozle, divje koze, divje kozličke in kozice, srne, srnjačke in srnice, divje peteline, divje kokoši, sušovce in sušovke, poljske jerebice in prepelice, a od 16. januarja tudi za poljske in planinske zajce. Sviri se tako divjačino kupovati.

— (Viško-Glinške čitalnice) veselica v nedeljo 3. t. m. obnesla se je prav dobro — žal, da so bili gostje iz Ljubljane tako redki. Čuli smo dobro izvežbane domače pevke in pevce ter jim radi priznamo, da so bili kos postavljeni jim nalogi. K uspehu je tudi veliko pripomogla kita vrlih Slavcev, ki nas je zabavala z lepim ubranim petjem. Tudi burka: „Nemški ne znajo“ je zadoščala. Koren je bil mož stare korenine, malo prezgovoren. Rezika je svojo nalogo dobro proučila i jo tudi z razumom igrala. Bila je ljubka Županova hčerka. Grilec pak je bil itak na svojem mestu. Robot, uradni sluga, zadovoljil nam je popolnoma, za kar je žel tudi pohvalo. Janez, Jože in Tone bili so pravi vaščanje, bahajoči se s svojo šepavo nemščino. Poročnik in občinski sèl ugajala sta vseskozi. Če omenimo še tombolo, točno potrežbo in pa jako lepe prostore v g. J. Travna mlinu, kjer se je veselica vršila, povedali smo vse. Želeti bi bilo, da se kmalo kaj jednacega priredi.

— (Občni zbor Viško-Glinške čitalnice) bode v nedeljo, 10. prosinca t. l. ob 6. uri zvečer v čitalniških prostorih na Viču. Dnevni red: 1. Nagovor predsednikov. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Poročilo knjižničarjevo. 5. Volitev novega odbora. 6. Razni nasveti. — K mnogobrojni udeležbi vabi odbor.

— (Národna čitalnica v Kamniku) je imela dně 20. decembra p. l. svoj redni občni zbor, pri katerem se je odbor sestavil tako-le: Predsednik: g. Josip Močnik; podpredsednik g. dr. Julij Dereani; blagajnik: g. Alojzij Podboj; tajnik: g. Vekoslav Benkovič; odborniki: gg. Jože Barle, Fran Flerin, Janko Grašek, Matija Koželj in Ljudevit Stiasny.

— (Strajk rudarjev.) Iz Zagorja ob Sa vi se nam piše: Ker menda lastniki rudokopov niso hoteli spolniti o božičnih praznikih sklenjenih terjatev, začeli so premogarji v Trbovljah že v soboto dne 2. t. m. strajk. Naši premogarji so šli ta dan še na delo, a okoli 1/2 11. ure dopoldne pa pride preko 400 premogarjev iz Trbovelj in so šli naravnost v Kisovec ter poslali v jamo naznanilo, da se mora delo takoj ustaviti, kar se je se ve tudi zgodilo; potem so šli tudi v cinkarnico in steklarno, kjer so morali delavci tudi precej delo popustiti. Danes razven steklarne, katero vojaki stražijo, delo povsod stoji. Imamo tukaj 2 oddelka vojakov in 25 žandarjev. Kako dolgo bode strajk trajal, se danes še ne ve, kajti čuti je tako od vodstva, kakor od premogarjev glas: Mi se ne udamo! Kdo se bode slednjič vendar le udal, kakov izid in nasledke bode imel strajk, na to je vse radovedno. Izgredov do danes še ni bilo.

— (Obsojen napadalec.) Pred sodiščem v Gorici obsojen je bil trgovec Janez Godina, ker je napadel javno urednika „Nove Soče“. Akopram je tudi Godina uložil tožbo, ker ga je urednik „Nove. Noče“ braneč se lopnil z debelo palico po hrbtu, bil je urednik oproščen popolnoma, napadalec Godina pa obsojen na 30 gld. globe oziroma na 6 dni zapore.

— (Nov list.) V Varaždinu izšla je te dni prva številka novega lista „Prvi hrvatsko-slavonsko-dalmatinski lovački list“, ki utegne zanimati tudi slovenske prijatelje lova, ki so večji hrvatskega jezika.

— (V Zagrebu umrl) je v nedeljo koralist stolne cerkve, bivši član hrvatske opere Štefan pl.

Knežević. Bil je z lepim basovim glasom nadarjen in je z uspehom sodeloval pri operi in v raznih koncertih. Imel je še le 28 let.

— (Madjarsko gospodarstvo na Hrvatskem) osvetljuje naslednji čin ogerske vlade: Tekom l. 1891 nameravala je ogerska vlada pod roko prodati velikanski gozd ter dobila za to tudi kupca, ki je ponudil 2,800.000 gld. O tej nakani zvedelo je pa opozicijsko časopisje ter začelo stvar razmotravati in poudarjalo je, da je gozd veliko več vreden; zahtevalo se je ob jednom, naj se prodaja razpiše in naj se gozd proda javnim potom. Po dolgem premišljevanji je ogerska vlada naposled vendar odredila cenitev gozda, pri kateri se je vrednost gozda cenila na 3,342.000 gld. Te dni vršila se je v Vinkovcih javna dražba, pri kateri je bil omenjeni gozd prodan za 4.250.000 gld. Ogerska vlada hotela je torej prodati gozd za polovico cene, ki se je dosegla na javni dražbi. Pri takem postopanju vlade se baš ni čuditi, da opozicija narašča, dasi tudi pri volitvah ne dobi še pravega duška.

— (Klimatično zdravilišče v Lošnju.) Blizu Velega sela (Lussingraude) na otoku Lošnju kupil je nadvojvoda Karol Štefan veliko zemljišče na podnožji gore sv. Ivana ter ga dal pretvoriti v prekrasen perivoj (park). Že več tednov dela nad sto delavcev in zravnuje zemljišče, koplje nove poti in sadi drevje. Mej tem ni le naše igličasto in listnasto drevje, ampak tudi južno, vedno zeleno, n. pr. pomaranče, citrone, lavor, palme, manjolijske, agare in celo libanonske cedre ter banane. Ves nov perivoj se razprostira celo do starega „Podjavori“ debelo uro daleč. Po ukazu nadvojvode sta oba perivoja odprta občinstvu in tako imajo sedaj zimski gostje najlepše sprehode, ki so pred vetrom popolnoma zavarovani. Izvestno je, da se bode sedaj mnogo več tujcev oglašalo v Lošnji, ker za bivanje v dražestni Opatiji nema vsakdo zadosti materialnih sredstev, a podnebne razmere so v Lošnju morda še ugodnejše, nego v Opatiji. Lošinj ima tudi redno parniško zvezo s Trstom, Puljem in Reko.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Trst 4. januarja. Lloydov parobrod „Juno“ obtičal je blizu otoka Longpoint na suhem. Poslali so mu na pomoč dva parobroda.

Lvov 4. januarja. Predstavljanje s prvo ceno nagrajenega igrokaza „Kraj“ prepovedalo je namestništvo zaradi njegove Rusiji sovražne tendence.

Sofija 4. januarja. Kot odgovor na verbalno noto porte odposlala je bolgarska vlada svojemu zastopniku Vulkoviću v Carigradu obširen memoire o aferi Chadourneovi. Na konci izreka se nada, da bode Francija zopet pričela diplomatsko občevarje z Bolgarijo.

Peterburg 4. januarja. Sibirske železnice projekt je dogotovljen; železnica bode dolga 1200 vrst.

Pariz 4. januarja. Dopisnik v „Times“ javlja, da je došel neki ruski financier v Pariz, da takoj sklence novo posojilo.

Budimpešta 5. januarja. Prestolni govor, s katerim se je zaključil danes ob 11. uri zjutraj državni zbor, konstatuje z zadoščanjem prijateljske odnošaje z vsemi državami brez izjeme, poudarjajoč zveze, ki so porok vzdržanja miru in odstranjujejo vse nevarnosti, katere bi pretile evropskemu miru. Jamstvo svojih interesov zahteva primerni razvoj orožne sile, ki, hvala modrosti zakonodavstva, vedno napreduje. Trgovske pogodbe ojačile bodo politično zvezo s sosednimi državama in zjamčile občno željo po miru ter osigurale trgovske zveze srednje Evrope. S sosedni na jugu in jugovzhodu sklenili bodemo skoro gotovo kmalu trgovske pogodbe in nam ne bode nedostajalo dobre volje, da tudi tu sklenemo trajne zveze. Dalje omenja prestolni govor, da se je doseglo ravnotežje v državnem gospodarstvu, katero treba vzdržati. Naloga vlade bode z novim parlamentom izvesti upravne reforme in zboljšati pravosodje. Uzrok razpuščenju državnega zbora je želja, da bi novi zbor mirno kar preje mogoče brez zadržkov pričel obravnavo o pripravljenih načrtih za reformo. Prestolni govor bil je vsprejet z velikim odobravanjem in bil cesar pri dohodu in odhodu burno pozdravljen.

Razne vesti.

* (Grad cesarice Elizabete na otoku Krfu) bode ves električno razsvetljen. Vsega skup je 300 električnih svetilk v perivoji pa sta dve veliki svetilki, ki dajeta svetlobe za 2000 sveč in se videti na dve uri daleč.

* (Morbus Viennensis.) Dolgo časa je imel Dnna prvenstvo zaradi umrlih na tuberkulozi, tako, da se je ta bolezen krtila „morbus viennensis“. Zdaj pa je neki profesor Fodor konstatoval, da mej vsemi velikimi mesti največ oseb umrje na tuberkulozi v Budimpešti in sicer 500 — 600 slučajev na leto na 100 000 prebivalcev. Povsod zmanjšuje se umrljivost vled zboljšanih sanitarnih razmer, le v Budimpešti je prav mal razloček čutiti.

* (Hripa) se razširja precej v Italiji. Patrijarh Beneški, kardinal Agostini, zbolel je nevarno na hripi. V nekaterih mestih je polovica prebivalstva bolna in so morali zaradi bolezni zapreti gledališča. V Milanu je število umrlih trikrat tako veliko kakor običajno v tem času.

* (V Črnovcih neso prijatelji srednje-evropskega časa.) Bukovinska deželna vlada ustavila je sklep mestnega zastopa, da se vse ure v Črnovcih ravna po srednje-evropskem času. S tem sklepom je baje mestni zastop prekratil svoj delokrog. Za zdaj torej ostane pri starem.

* (Konec strajka nemških tiskarjev.) Strajkujoči tiskarji v Berlinu so se izjavili, da hočejo brezpogojno zopet začeti delati. Jednako so se izjavili tudi tiskarji v Lipskem.

* (Trideset oseb otrovanih) je bilo v Mastertonu v Avstraliji pri neki svatbi in so nekateri umrli, druge pa so v nevarnosti, da tudi umro. Nekdo nasul je arsenika mej jedi in tako povzročil nesrečo.

* (Volkovi požrli) so v Bjelini v Bosni necega topega ubožca Hafiz Sehiča. Nesrečnež zbežal je bil na neko drevo, ki pa je bilo prenizko, da so ga volkovi za noge zlekli doli in požrli. Na dreveu videti so bili še sledovi volčjih zob.

* (Pes in mačka,) si nista vedno tako sovražna, kakor trdi star pregovor. Dokaz temu je dogodba, ki se je nedavno pripetila v Švici. Neko mačko, katere so se hoteli znebiti, dejali so v vrečo ter vrgli v vodo. Domači pes gledal je to, a kmalu potem prikazala ata se pes in mačka oba vsa premočena zopet doma. Pes skočil je bil v vodo in izvlekel vrečo na suho, jo pregrizel in tako rešil mačko življenje. Ta pasja rahljotnost omehčala je tudi ljudem trda srca in maček sprehajal se je še na dalje skupaj s svojim rešiteljem po hiši.

Ceneno domače zdravilo. Za uravnavo in ohranitev dobrega prebavljenja se priporoča raba mnogo desetletij dobroznane, pristnega „Moll-ovega Seidlitz-praska“, ki se dobi za nizko ceno in kateri upliva najbolj trajno na vse težkote prebavljenja. Originalna škatljica 1 gld. a. v. Po poštnem povzetju razpošilja ta prašek vsak dan lekar A. MOLL, c. in kr. dvorni zalagatelj, na DUNAJ, Tuchlauben 9. V lekarnah na deželi je izrecno zahtevati MOLL-ov preparat, zapišovan z varnostno znamko in podpisom. Manj od dveh škatljic se ne pošilja. (19—1)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto 4 gld. 60 kr.; za pol leta
2 gld. 30 kr.; za četrt leta 1 gld. 15 kr.

Darila za „Narodni Dom“.

XLVI. izkaz „Krajske družbe“.

Prenesek . . . 10571 gld. 44 kr.	
Doneski za mesec oktober; plačali so:	
4 naročniki	à 5 gld. 20 gld. — kr.
6 naročnikov	à 3 „ 18 „ — „
6 „	à 2 „ 12 „ — „
20 „	à 1 „ 20 „ — „
9 „	à 50 kr. 4 „ 50 „
74 „ 50 „	
Krajska družba v Pragi (poverjenik R. R.) knj. št. 458 . . . 12 „ — „	
Doneski za mesec november; plačali so:	
4 naročniki	à 5 gld. 20 gld. — kr.
6 naročnikov	à 3 „ 18 „ — „
6 „	à 2 „ 12 „ — „
20 „	à 1 „ 20 „ — „
9 „	à 50 kr. 4 „ 50 „
74 „ 50 „	
Za „Narodni papir“ v zadnjem četrtletju Doneski za mesec december; plačali so:	
4 naročniki	à 5 gld. 20 gld. — kr.
7 naročnikov	à 3 „ 21 „ — „
8 „	à 2 „ 16 „ — „
24 „	à 1 „ 24 „ — „
8 „	à 50 kr. 4 „ — „
85 „ — „	
Matija Plevel, sluga banke „Slavije“ . . . 3 „ — „	
Pri Silvestrovi veselici v „Ljubljanski Čitalnici“ za prodano sliko . . . 25 „ — „	
Skupaj . . . 10903 gld. 83 kr.	

Opomba: Tudi v zadnjem letu se je z vstrajnostjo toliko doseglo, da so se doneski „Krajske družbe“ pomnožili za 1157 gld. 40 kr. Vsem onim, ki so na ta ali oni način pripomogli k tej, za naše skromne razmere venderle znatni svoti, najtoplejšo zahvalo, združeno z željo in prošnjo, da blagovolje z nami tako lepo vstrajati tudi še v prihodnje.

V Ljubljani, dne 4. januarja 1892.

Odbor „Krajske družbe“.

OPERETA!

Št. 18. Slovensko gledališče v Ljubljani. Dr. pr. 458.

V sredo, dne 6. januarja 1892.

V dvorani Ljubljanske čitalnice.

MESEČNICA.

Komična opereta v jednom dejanji. Uglasbil Iv. pl. Zajc. Kapelnik gospod Fran Gerbič. Režiser gospod Fran Bučar.

OSOBE:

Markeza Fourgon d'Enfer, udova — gospica Nigrinova.
Inocent, nje sin, 17 let star — gospica Daneševa.
Dominik, sluga — gospod Perdan.
Peter, vrtnar — gospod Štamcar.
Lizika, njegova unuka — gospa Gerbičeva.

Dejanje: Pri markezi blizu Versaille.

V začetku:

POPOLNA ŽENA.

Veseloigra v jednom dejanji. — Spisal Karol Görlitz. — Preložil * * *. Režiser gospod Ignacij Borštnik.

OSOBE:

Vrabelj, upokojen uradnik — gospod Borštnik.
Pavel Zdrav, zdravnik, njegov bratranec — gospod Danilo.
Lujiza, njegova žena — g. Borštnik-Zvonarjeva.
Minka, služabnica — gospa Danilova.

Dejanje vrši se v velikem mestu.

Tujci:

4. januarja.

Pri **Malléi:** Tischler, Heller, Kander z Dunaja. — Persche iz Litije. — Vovk iz Postojne. — Kalischnik iz Tržiča. — Fink iz Kočevja. — Stefani iz Verone. — Luritsch iz Trsta.

Pri **Stannu:** Tröger, — Wahserman, — Stern, iz Gradca. — Weiss, Rosenberg z Reke. — Fischer iz Budimpešte. — Božič iz Novegameda. — Bardach iz Lvova. — Carl de Reja iz Beljaka. — Pencs iz Mokronoga. — Oršulek iz Črnomlja. — Drnitrovic iz Trbiča. — Schollmayr s Snežnika. — Zeikovic iz Vel. Kanje.

Pri **južnem kolesarju:** Spinotti iz Trsta. — Saje z Vrhnike.

Pri **avstrijskem cesarju:** Predovic z Reke. — Pintar iz Srednje vasi.

Pri **bavarskem dvoru:** Vidmar iz Ljubljane.

Umrli so v Ljubljani:

1. januarja: Ivan Smole, črevčarjev sin, 1 1/2 leta, Opekarska cesta št. 9, morbilli. — Anton Lavrin, delavčev sin, 7 mesecev, Reber št. 7, jetika. — Franc Müller, pisarjev sin, 17 mesecev, Poljske ulice 38, morbilli. — Matija Jarc, bajterjev sin, 5 let, Črna vas št. 51, bronechitis capillaris. — Jurij Gangl, prisiljenec, 54 let, Poljanski nasip št. 50, pljučnica. — Angela Mehle, kondukterjeva hči, 7 mesecev, Dunajska cesta št. 21, ošpice. — Jožef Škerjanc, delavčev sin, 10 mesecev, Hrenove ulice št. 20, ošpice.

2. januarja: Viktor Soršak, krojačev sin, 3 mesece, Dunajska cesta št. 38, catarrhus mitest. — Miklavž Ferlič, kontrolorjev sin, 5 let, Emonska cesta št. 5, ošpice. — Magdalena Anžič, bajterjeva žena, 32 let, Illova št. 40, jetika. — Pavel Bežek, delavčev sin, 1 1/2 leta, Opekarska cesta št. 8, ošpice.

3. januarja: Vincenc Marinka, krčmarjev sin, 3 mesece, Stari trg št. 19, ošpice. — Andrej Breskvar, posestnikov sin, 5 let, Krakovski ulice št. 25, ošpice. — Matvž Hribar, sodar, 71 let, Gradiške ulice št. 22, marasmus. — Marija Leben, postreščekova hči, 15 mesecev, Florjanske ulice št. 24, ošpice.

4. januarja: Fran Mrak, pekov sin, 5 let, Poljanska cesta št. 27, bronechitis capill. — Marija Perko, kurjačeva hči, 2 leta, Emonska cesta št. 2, božjast. — Jožefa Knitcar, mizarjeva hči, 2 leti, Streljske ulice št. 11, ošpice. — Friderika Hvala, delavčeva hči, 8 mesecev, Tržaška cesta št. 24, ošpice.

V deželni bolnici:

2. januarja: Rudolfin Juvan, nožarjeva hči, 7 let, škrlatica.

3. januarja: Marijana Šeme, delavka, 28 let, legar. — Janez Križnar, delavec, 26 let, legar. — Anton Ključevšek, kajzar, 60 let, pljučnica.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
4. jan.	7. zjutraj	735.1 mm.	—6.8° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	733.4 mm.	—3.2° C	sl. zah.	d. jas.	
	9. zvečer	733.8 mm.	—3.6° C	sl. zah.	obl.	

Srednja temperatura —4.5°, za 1.7° pod normalom.

Dunajska borza

dne 5. januarja t. l.

	včeraj	danes
Papirna renta	92.95	93.20
Srebrna renta	92.55	92.85
Zlata renta	109.50	110.50
5% marcna renta	102.40	102.60
Akcije narodne banke	1013.—	1014.—
Kreditne akcije	292.75	292.75
London	117.95	117.90
Srebro	—	—
Napol.	9.35 1/2	9.35
C. kr. cekini	5.59	5.50
Nemške marke	57.97 1/2	57.92 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	135 gld. 25 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „	179 „ 50
Ogerska zlata renta 4%	107 „	107 „ 25
Ogerska papirna renta 5%	102 „	102 „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	115 „	—
Kreditne srečke	100 gld.	—
Rudolfove srečke	10 „	10 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	158 „ 20
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	237 „	—

Na prodaj so

„Ljublj. Zvona“ letniki 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88.

„Slovana“ letniki 85, 86, 87.

Zbrani spisi Stritarja, zvezki 1., 3., 4., 5., 6.

— vse v elegantno vezanih platnicah. —

Natačneje podatke dá in se dobé pod šifro (17—1)

M. L. Stadion 33. Trst.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani

izšla je knjiga:

Razne pripovedke.

Najgrozovitejša muka peklena. Spisal Catulle Mendès; prevel Vinko. — Učenci. Spisal Sevnčan. — Silvestrov otročiček. Kalifornska povest. Spisal Bret Harte; poslovenil Vinko. — Uničeno življenje. Češki spisal Stroupežničky; preložil Vinko. — Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Trgovsk pomočnik

živahen prodajalec, izurjen v trgovini z mešanim blagom, zmožen slovenskega in nemškega jezika, **vsprejme se takoj pri And. Elsbacher-ju v Laškem trgu na Štajarskem.** (10—1)

Gospodičina za trgovino

vešča slovenskega in nemškega jezika, dobra prodajalka in z dobrimi spritili, **išče službe v mestu ali na deželi.** — Ponudbe pod črkama A. B. vsprejema iz prijaznosti upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (15—1)

Mejnarodna

PANORAMA

(14—1)

v Ljubljani

na Kongresnem trgu v „Tonhalle“.

Odpri vsak dan od 2. ure popoldne do 9. ure zvečer. — Ob nedeljah in praznikih od 10. do 12. ure popoldne in od 2. ure popoldne do 9. ure zvečer.

Ustopnina za osebo 20 kr. 6 ustopnic se dobi za 90 kr. Otroci 10 kr.

Danes v torek dne 5. in jutri v sredo dne 6. januarja 1892:

VI. serija:

Avstrija.

JANEZ OGRIS

puškar

v Borovljah (Ferlach) na Koroškem

izdeluje in prodaja vsakovrstne nove puške in revolverje ter vse lovske priprave, patrone ter drugo streljivo po najnižjih cenah. — Puške so vse preiskušene na ces. kr. izkuševališči ter zaznamovane z znamko tega zavoda. (175—86)

Za izbornost blaga jamči izdelovatelj. Stare puške popravljajo se ceno. Ceniki pošiljajo se brezplačno.

Dr. Friderika Lengiel-a

Brezov balzam.

Že sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrtva njeno deblo, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepotilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, **oči se že drugi dan neznače luski od polti, ki postane vled tega čisto bela in nežna.**

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kožave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podleže beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajedce in drugo nesnažnosti na polti. — Cena vreč z navodom vred gld. 1.50. (119—20)

Dr. Friderika Lengiel-a

BENZOE-MILO.

Najmilejše in najdobrodejnejše milo, za kožo nalašč pripravljeno, 1 komad 60 kr.

Dobiva se v Ljubljani v Ub. pl. Trnkoczy-ja lekarni in v vseh večjih lekarnah. — Poštna naročila vsprejema W. Heun, Dunaj, X.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE

prodaja

(13-2)

PAVEL SEEMANN v LJUBLJANI.

Lepo meblovana soba

v študentskih ulicah, z razgledom na Valvazorjev trg, daje se takoj v najem. — Več v študentskih ulicah št. 2, II. nadstropje, ali pa pri upravitelstvu „Slovenskega Naroda“. (16-1)

Išče se izurjen kovač

za kovanje konj in vóz, najboljšo ako je dotičnik tudi živinozdravnik, da bi vzel v najem na dobrem mestu ležečo kovačnico z vso pripravo. — Ponudbe naj se pošljejo na posestnico Lucijo Sršen na Lokah, pošta Zagorje, pri Litiji. (8-1)

Janez Jax, Ljubljana.

Tovarniška zaloga (957-5) šivalnih strojev.

Ceniki, kdor jih želi, pošljajo se frankovano in brezplačno.

Prememba lokala.

Že 33 let obstoječa in dobro znana prva avstrijska anončna pisarna **A. OPPELIK**

je odslej naprej

Dunaj, mesto, Grünangergasse 12 (na oglu lekarne, Singerstrasse 15)

in se priporoča v točno oskrbovanje inseratov vsake vrste za vse Dunajske, tu- in inozemske liste, kole-darje itd. itd. po nizkih cenah.

= Ceniki in proračuni zastoj. =

JURČIČEVI ZBRANI SPISI:

X. ZVEZEK.

Prišel se je razpošiljati ter se dobiva pri vseh knjigotržcih.

Cena broš. 60 kr., eleg. vezan 1 gld. S poštnino 65, ozir. 1 gld. 05 kr.

„Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.

Največji izbor

Kranjsko. (915-14)

Gosp. Rajmund Vidmar iz Ljubljane ni v naši službi in nima pravice za nas zavarovalnih ponudb, še manj pa denarja za naš račun vsprejemati. (15)

„Avstrijski Feniks“ na Dunaji. Glavni zastop v Ljubljani.

Samosvoja, povsem poštena in zanesljiva

babica

priporoča se častitim damam. Dame v drugem stanu dobé za samo 9 gld. dobro hrano in popolno oskrbovanje in sicer za 9 dnij. (1095-5)

Z odličnim spoštovanjem

Emilija Nasko

udova, hči zdravnik, izpitana babica, Gospodske ulice št. 3 uho in zvonec je tudi v Židovskih ulicah št. 4.

Sveži

pustni krofi

dobivajo se od srede, dne 6. t. m., naprej vsak dan pri (13-1)

Jakobu Zalaznik-u

na Starem trgu št. 21.

FRAN ČUDEN

= urar =

v Ljubljani in v Trbovljah

priporoča (18-1)

svojo bogato zalogo zlatih in srebrnih, žepnih, kakor tudi raznovrstnih stenskih ur, zlatih, srebrnih in nikelnastih verižic, prstanov in družih v to obrt spadajočih predmetov.

Vsprejemajo se tudi vsa popravila.

Za mnogobrojna naročila priporočam se najuljudneje tudi za v bodoče ter obetam reelno postrežbo in nizko ceno.

Vsako nedeljo in praznik sem navzoč v Trbovljah.

J. KAPSCH

juvelir na Prešernovem trgu v Ljubljani usoja se svojim častitim prejemnikom in slavnemu občinstvu naznaniti, da je svojo

trgovino z zlatnino, srebrnino in dragocenostimi premestil v svojo lastno hišo

na Prešernovem trgu.

Zahvaljujé se za dosedanje naklonjenost in za veliko zaupanje, priporoča se i za nadalje v mnogobrojna naročila, zatrjuje točno in vestno izvrševanje.

== Vsem svojim naročiteljem veselo novo leto! ==

S spoštovanjem

J. KAPSCH

juvelir.

(1139-3)

DITMAR-SVETILKE

najbogatejša zaloga za vse potrebe razsvetljenja,

pri primeroma neznatni porabi petroleja največja svetilnost.

Palilnik ima svetilno moč 4 do 157 sveč.

MIZNE SVETILKE

STENSKE SVETILKE

VIŠEČE SVETILKE

LESTENCI

LAMPICE

SVETILNE

STOLPNE SVETILKE s čipkastim okriljem in SVETILKE S STOJALI

R. DITMAR, c. kr. privilegovana TOVARNA SVETILK na DUNAJI, 3/1.

Ditmar-jeve svetilke ima v zalogi vsaka boljša trgovina s svetilkami.

(854-13)